

Hồi 14

Quy địa cầu kiếm pháp

Một lát sau, Truyền Ngọc Thư mới từ từ ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn Luân Uyển Nhi, hỏi: “Sao muội lại khóc?”.

Luân Uyển Nhi không nói gì.

Truyền Ngọc Thư dùng tay nâng cằm của Luân Uyển Nhi, nói: “Uyển Nhi, muội không hề quên ta?”.

Cuối cùng Uyển Nhi đã không kềm chế được mà dựa vào vai của Ngọc Thư òa khóc.

Truyền Ngọc Thư ôm chặt lấy Luân Uyển Nhi, đôi mắt cũng đẫm lệ.

Không biết bao lâu, Luân Uyển Nhi mới ngưng tiếng khóc lại, từ từ ngẩng đầu lên.

Hai đôi mắt đỏ lệ nhìn nhau, Ngọc Thư lâm bậm: “Uyển Nhi, đừng rời xa ta”.

Luân Uyển Nhi liên tục gật đầu, đối với Truyền Ngọc Thư, nàng đúng là si tình.

Hai người ôm lấy nhau, ngã xuống giường.

Đèn hoa nở ra từng đóa, ánh trăng lạnh lẽo chiếu qua khe cửa.

oOo

Trời sáng, một tin hạc bay vào Tiêu Diêu Cốc.

Nửa canh trà sau, Phong, Lô, Vũ, Điện đã tập trung tại đại đường của Tiêu Diêu Cốc. Tin hạc đưa một mẫu giấy đến, sau khi bốn người đọc xong rồi lại trở về tay của Thiên Đế.

“Tuy Ngọc Thư đã trở thành trưởng môn của phái Võ Đang, nhưng vẫn chưa học được Thiên Tâm thần công”. Giọng nói của Thiên Đế vô cùng bất mãn, nói: “Vì Thiên Tâm thần công vẫn chưa hoàn chỉnh, thế cuối cùng là do khẩu thuật của trưởng môn”.

Phong gật đầu: “Sư phụ Khổ Mộc của Thanh Tùng và Yến Xung Thiên chết dưới tay của người”.

“Cũng có thể nói Yến Xung Thiên vẫn chưa luyện thành Thiên Tâm thần công”. Vũ lạnh lùng cười nói: “Không ngờ bây giờ chúng ta mới biết”.

“Bí mật này không cần hỏi chắc chắn chỉ có Thanh Tùng và Yến Xung Thiên hai người biết. Nếu không phải do Ngọc Thư đã trở thành trưởng môn thì e rằng chúng ta còn ngỡ ngơ không biết, cứ tưởng rằng Yến Xung Thiên lợi hại lắm”.

“Có thể nói là ông trời có mắt”. Thiên Đế phát ra tiếng cười kỳ lạ, nói: “Với võ công của ta phối hợp với Phong Lôi Vũ Điện trận, Lục Tuyệt của Yến Xung Thiên, có giỏi đến mấy cũng không phải là đối thủ của chúng ta”.

Lôi tiến lên một bước, bảo: “Vậy chúng ta lập tức tấn công lên Võ Đang”.

“Võ Đang vẫn còn hữu ích”. Thiên Đế cười nói: “Dù sao Ngọc Thư đã trở thành trưởng môn của phái Võ Đang, có thể ra lệnh cho đệ tử Võ Đang, chúng ta đâu cần tốn công sức tâm tư”.

“Nhưng một ngày Yến Xung Thiên chưa chết, đối với Ngọc Thư vẫn là một trở ngại lớn”. Đôi mày của Phong chau lại, nói: “Vạn nhất hẳn phát hiện bí mật của Ngọc Thư...”.

“lão đầu Yến Xung Thiên tất nhiên phải chết, vậy cứ thế này...”.

“Thế nào?” Phong Lôi Vũ Điện đồng loạt hỏi.

“Chúng ta tung tin ra ngoài nói Vân Phi Dương đang ở gần đây, để Ngọc Thư phái Yến Xung Thiên Đến!” Thiên Đế với vẻ mặt hung ác, bảo: “Đến lúc đó chúng ta cho lão già kia cầu sinh bắt đắc cầu tử bắt nằng!”.

Một tiếng nói đột nhiên truyền qua: “Gia gia, ông làm thế quá tàn nhẫn”.

Chính là Truyền Hương Quân, đang từ ngoài đường đi vào.

Thiên Đế liền bảo: “Không làm thế, lão già kia làm sao biết trong hai mươi mấy năm gia gia đau khổ như thế nào?”.

“Nhưng...”.

“Không cần nói nhiều, ngay cả gia gia cháu cũng không giúp mà lại giúp cho Yến Xung Thiên”.

Truyền Hương Quân dừng lại, không nói gì, quay người đi ra ngoài.

Ánh mắt của Phong, Lôi, Vũ, Điện nhìn Truyền Hương Quân rồi chuyển sang Thiên Đế.

“Tên A đầu này!” Thiên Đế lắc đầu, tuy nổi giận mà khẩu khí không dữ dằn.

oOo

Ra khỏi đại đường, Truyền Hương Quân quay về phòng mình, sau khi suy nghĩ xong chỉ biết than thở.

Không lâu sau Thiên Đế đi vào, ngồi bên cạnh Truyền Hương Quân, cười bảo: “Cháu gái ngoan!”.

Truyền Hương Quân không ngó ngang tới.

“Còn giận gia gia ư?” Thiên Đế liền nói: “Gia gia trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ nhất là cháu nổi giận”.

“Gia gia” Truyền Hương Quân thờ dài.

“Cháu nói gia gia tàn nhẫn, vậy tên lão già Yển Xung Thiên chẳng lẽ không tàn nhẫn sao? Hai chục năm trước, cháu vẫn chưa chào đời, gia gia đã bị hấn nhất trong Hàn Đàm, hành hạ đến nỗi chẳng giống người. Mỗi thu này không trả, gia gia có chết cũng không nhắm mắt”.

Truyền Hương Quân đột nhiên xúc động, dùng ánh mắt đáng thương nhìn Thiên Đế.

“Thật ra, gia gia rất thương cháu, làm sao có thể để cháu không vui?” Thiên Đế mỉm cười: “Cháu nhìn gia gia có giống loại người tàn nhẫn không?”.

Truyền Hương Quân lắc đầu.

Thiên Đế càn rỡ nở nụ cười tươi hơn, đột nhiên hỏi: “Hương Quân, cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”.

“Mười tám!”.

“Có người trong mộng chưa?”.

Truyền Hương Quân ngỡ ngác một hồi rồi lắc đầu đáp: “Không có!”.

“Thật sự chưa có ư?” Thiên Đế hoài nghi.

Truyền Hương Quân đỏ cả hai má, lắc đầu, không nói gì.

“Gia gia không tin”. Thiên Đế vuốt vuốt râu, nói: “Cháu xinh đẹp thế này làm sao không có người trong mộng”.

Rồi hỏi: “Nhất định là có, là ai nào?”.

Truyền Hương Quân cuối đầu xuống, nói: “Gia gia, sao ông lại hỏi như thế...”.

“Vậy là có rồi”.

“Cháu không biết”. khuôn mặt của Truyền Hương Quân càng đỏ hơn, đứng dậy tiến gần qua cửa sổ.

Thiên Đế to cười, bảo: “Nhìn bộ dạng mác cỡ của cháu, được, để hôm khác gia gia sẽ hỏi cháu”.

Thiên Đế to cười rồi đi ra ngoài.

Truyền Hương Quân dùng lưng đối mặt với Thiên Đế, nhìn lên, phát hiện Thiên Đế thật sự đã rời khỏi, mép miệng tự nhiên lộ ra nụ cười, ánh mắt của nàng trở nên mê mộng.

Hình ảnh của Vân Phi Dương ẩn hiện lên tâm trí của nàng.

oOo

Trong lúc này, Vân Phi Dương cũng dần tỉnh lại.

Trước mắt là một nơi hoàn toàn xa lạ, mùi thuốc thơm tỏa.

Đó chính là một căn phòng không to cũng không nhỏ, trên tường treo đầy các chủng loại thuốc khác nhau, y nằm trên một chiếc giường tre, các vết thương trên người được băng bó cẩn thận.

Y thử vươn tay, một cơn đau đột nhiên từ vết thương truyền đến, có thể chứng minh y không phải nằm mơ mà đích thật y vẫn còn sống trên thế gian này.

“Đây là nơi nào?” Y lẩm bẩm.

“Chính là nhà của Hải Long Lão nhân”. một giọng nói già dặn trả lời.

Vân Phi Dương nhìn xung quanh không thấy ai.

“Sao không thấy người mà chỉ nghe giọng nói”. Vân Phi Dương lấy làm kỳ lạ.

“Ta ở đây”. Giọng nói đó lại bật ra.

Vân Phi Dương nhìn sang, vẫn không thấy ai, trong lòng rùng rợn, cũng trong lúc này một bàn tay nhỏ đưa qua vỗ vào vai của Vân Phi Dương.

Vân Phi Dương giật mình, cúi đầu nhìn, thì cuối cùng cũng thấy được người kia.

Đó chính là một chú lùn, chỉ cao hơn chiếc giường tre một chút, nhìn thấy Vân Phi Dương hoảng sợ liền núp mình sang một bên.

Vân Phi Dương kỳ lạ nhìn sang, chú lùn càng mắc cỡ hơn và xoay lưng lại.

“Là người đã cứu ta ư?” Vân Phi Dương hỏi.

“Không phải ta mà là chủ nhân nhà ta”. Chú lùn nhìn trộm Vân Phi Dương.

Vân Phi Dương cố gắng ngồi dậy, nói: “Ta là Vân Phi Dương, còn người?”.

Chú lùn lại lén nhìn Vân Phi Dương, nhìn thấy thái độ bình hòa của Vân Phi Dương mới cảm thấy có cảm giác an toàn, đáp: “Chủ nhân gọi tôi là Tam Xích, thật ra tôi chỉ có hai thước bảy”.

“Vậy ta gọi người là Tam Xích có được không?”.

Tam Xích gật đầu.

“Đúng rồi, chủ nhân nhà người là Hải Long lão nhân ư?”

“Người trên giang hồ đều gọi như thế, vì ông ấy ở biển, điều luyện như rồng lượn”.

“Ta được ông ấy từ biển cứu lên ư?” Vân Phi Dương hình như nhớ ra được điều gì.

“Là chuyện của hai ngày trước”.

“Nói như thế, ta đã hôn mê hai ngày?” Vân Phi Dương ngạc nhiên hỏi.

“Gần ba ngày rồi”. Tam Xích vo lấy hai bàn tay, kể: “Lúc đó ta còn tưởng là người chết chắc, nhưng chủ nhân nói vẫn còn cứu được”.

“Không biết giờ này ông ấy ở đâu?”.

“Ở đây!” Giọng nói của một ông lão xuất hiện ở trước cửa.

Ông lão với mái tóc bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn, nước da màu đen nhưng trong sáng, hình như có bôi một lớp dầu lên trên.

Lão nhăn mặt lại, nhưng không mang lại cho người khác cảm giác nghiêm ngặt.

“Vãn bối Vân Phi Dương, đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối!” Vân Phi Dương liền mau chóng xuống đất, nào ngờ suýt ngã.

Y lập tức vịn lấy giường tre nên vẫn chưa ngã xuống giường. Lúc này y mới phát giác bản thân đang rất đói, tứ chi đau nhức không chút sức lực.

Ông lão nhìn y lạnh lùng cười bảo: “Đa tạ? Đa tạ là được ư?” Đột nhiên tiến lên trước nắm lấy áo của Vân Phi Dương, kéo y dậy ném xuống giường tre.

Lão ném ngay vào vết thương của Vân Phi Dương, khiến y đau đớn vô cùng.

Ông lão chứng kiến, đột nhiên nôn nóng, tiến lên trước hỏi: “Sao rồi? Có đau không?”.

Vân Phi Dương gật đầu.

“Đây cũng là sự trừng phạt đích đáng đối với ngươi”. Ông lão đột nhiên nghiêm mặt lại.

“Con đã phạm tội gì?” Vân Phi Dương hỏi.

“Tội gì ư?” Ông lão nổi giận dùm dùm, bảo: “Tên tiểu tử nhà ngươi sớm không trôi, đến trễ không trôi đến, lại trôi vào lúc ta bắt được con rùa biển to để phối thuốc, hại ta vì muốn cứu ngươi mà thả con rùa đó về biển cả. Con rùa đó trăm năm mới gặp một lần, trứng của nó là một thần dược, ta đã tìm mười năm rồi. tốn mất ba tháng để bày công cụ bắt nó, bây giờ chẳng còn gì cả”.

“Vãn bối biết tội”. Vân Phi Dương cảm thấy vô cùng có lỗi.

“Vẫn may, không đợi được chú rùa biển đẻ trứng, mà tìm được con rùa như ngươi cũng như nhau”.

Vân Phi Dương nghe xong chẳng biết nên tức hay nên cười, ông lão nói tiếp: “Ngươi không cần thấy có lỗi, lão đã tha thứ cho ngươi rồi”.

“Đa tạ lão tiên bối”. Vân Phi Dương cay đắng mỉm cười.

Ông lão vỗ tay, hô to: “Tam Xích, người đứng ngơ đó làm gì, còn không mau mang thức ăn đến, chẳng lẽ ngươi muốn thấy tên tiểu tử này đói chết tại đây ư”. Chú lùn Tam Xích liền mau chóng chạy ra ngoài.

oOo

Ăn liền sáu tô cháo, Vân Phi Dương mới cảm thấy khỏe hơn, một cảm giác mệt mỏi dâng tràn.

Y liền ngủ thiếp đi.

Cũng không biết bao lâu, tiếng hô quát đã làm y thức tỉnh.

“Ta đã nói không dạy là không dạy”. Đó chính là tiếng của Hải Long lão nhân.

Giọng nói tiếp theo hình như cũng đã từng nghe ở đâu, người đó bảo: “Sư thúc, đệ tử chưa từng cầu xin qua thức, chỉ có lần này”.

“Không dạy!”.

Vân Phi Dương tự động xuống đất rời khỏi giường rồi bước qua đẩy cửa đi ra ngoài.

Ngoài phòng là một hành lang làm bằng tre, đi khoảng ba thước có một phòng khách nhỏ, Hải Long lão nhân đứng trên một bậc thang, khuôn mặt vô cùng không vui.

Có ba người đang quỳ dưới đó.

Trong đó có một người là Quản Trung Lưu của phái Nga Mi, bên trái của y là kiếm đồng Thất Bảo, bên phải của y là cầm đồng Lục An.

Y vẫn với bộ y phục màu trắng, lần này y không hề chú ý đến đám lầy dưới đất mà quỳ xuống.

Vân Phi Dương ở bên ngoài nhìn thấy liền nhanh chóng rút đầu vào.

Quản Trung Lưu không phát giác, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Hải Long lão nhân, nói: “Sư thúc, phái Nga Mi đã suy tàn đến mức độ này, chỉ còn một mình đệ tử còn hi vọng khôi phục lại danh tiếng của Nga Mi. Sư thúc dẫn cho thúc có xem thường đệ tử thì cũng nên lo nghĩ thay cho phái Nga Mi, xin thúc dạy cho đệ tử ba thế cuối cùng của ‘Lạc Nhật Kiếm Pháp’.

Tuy hấn đang khẩn cầu nhưng khẩu khí vẫn rất tự phụ.

‘Lưỡng Nghị kiếm pháp’ của phái Võ Đang và ‘Lạc Nhật kiếm pháp’ của phái Nga Mi vang danh giang hồ. Quản Trung Lưu sau khi bại dưới tay Thanh Tùng mới phát hiện ra không học ba thế cuối cùng thì vẫn chưa đủ tiểu ngạo giang hồ.

Sau khi bại dưới tay của Vân Phi Dương dưới chân núi y càng hạ quyết tâm học ba thế cuối cùng.

Nên y mới tìm đến đây.

Hải Long lão nhân chính là sư huynh của trưởng môn phái Nga Mi Nhất Âm Đại Sư, vì tính tình kỳ quái, hành sự chỉ nghĩ đến bản thân khó hòa hợp với Nhất Âm Đại Sư, cũng không để ý đến sự khuyên cáo của Nhất Âm đại sư. Và sau một lần tranh chấp đã quyết định rời khỏi Nga Mi, ẩn cư tại bãi biển hẻo lánh này.

Lão thông minh hơn người, võ công cao hơn cả Nhất Âm đại sư, nhưng y thuật càng cao hơn, Vân Phi Dương trôi dạt trên biển gặp phải ông ấy đúng là may mắn trong sự không may.

Tất nhiên oan gia ngõ hẹp lại gặp phải Quản Trung Lưu tại đây.

Hải Long lão nhân đối với Quản Trung Lưu ấn tượng không được tốt, quát: “Không dạy, nói không dạy là không dạy!”.

“Rốt cuộc là tại sao?” Quản Trung Lưu không phục.

“Là ta không muốn hại ngươi!” Hải Long lão nhân đột nhiên cười.

“Hại con?” Quán Trung Lưu cảm thấy kỳ lạ.

“Ba thế cuối cùng của ‘Lạc Nhật kiếm pháp’ nhật định phải âm dương phối hợp, có nội công âm khí mới có thể phối hợp chiêu thất dương cương. Dương cương của người thì dư nhưng âm nhu chưa đủ. Dẫu có học chiêu thất này cũng chẳng có lợi ích gì, vả lại quá cương ắt chết, chỉ sợ người chưa học xong đã mất mạng rồi”.

“Đệ tử chẳng thà chết, cũng phải học được!” Lời nói của Quán Trung Lưu rất chắc chắn.

Hải Long lão nhân lạnh lùng cười bảo: “Người cứ quỳ tiếp đi!” nói xong quay người đi.

Cửa liền đóng lại.

Quán Trung Lưu không hề cử động, ánh mắt lại trở nên lạnh lùng. Thất Bảo, Lục An trái phải kê bên, cuối đầu xuống, không nói gì.

oOo

Trái tim của Hải Long lão nhân cũng vô cùng nhẫn tâm, đóng cửa lại rồi đi vào trong.

Tam Xích từ dưới bàn chui ra bảo: “Sư phụ, hấn... hấn quỳ ở ngoài...”.

“Lo cho hấn là gì?” Hải Long lão nhân mắng Tam Xích một câu, lạnh lùng cười: “Con tưởng tên tiểu tử kia kiên nhẫn thế ư, ta xem hấn quỳ chẳng quá một cây nhang”.

Tam Xích không dám nói gì.

Hải Long lão nhân hỏi thúc: “Còn không mau đi ngủ”.

Tam Xích cuối đầu xuống đi ra hành lang, đối với chủ nhân, y vô cùng sợ hãi.

oOo

Đêm này, Vân Phi Dương vẫn ngủ rất mềm, số thuốc kia vốn có tác dụng định thần.

Khi y tỉnh dậy đã là buổi sáng ngày sau, xung quanh im lặng vô cùng, trong phòng ngoài phòng cũng như thế.

Phòng khách cũng không có ai, không những không thấy Hải Long lão nhân mà ngay cả Tam Xích cũng không thấy.

Cửa vẫn đóng, Vân Phi Dương mở cửa ra. Đối với việc Quán Trung Lưu quỳ ngoài cửa y hoàn toàn không để trong lòng.

Khi mở cửa ra y mới chợt nhớ.

“Sư thúc” giọng nói của Quán Trung Lưu liền truyền vào tai.

Hấn và Thất Bảo, Lục An vẫn quỳ ngoài cửa.

Vân Phi Dương lập tức giật mình, Quán Trung Lưu cũng thế, lúc đó hấn mới phát hiện người đẩy cửa ra không phải là Hải Long lão nhân.

“Vân Phi Dương” hấn liền kỳ lạ gọi lên.

“Quán... Quán đại hiệp...”. Vân Phi Dương không kịp lui vào, chỉ còn cách cố gắng trả lời.

Quán Trung Lưu liền đứng dậy, nhìn thẳng vào Vân Phi Dương, hỏi: “Tại sao người ở đây? Nói!”.

“Ta...”. Vân Phi Dương không biết nói từ đâu.

Quán Trung Lưu cũng không để Vân Phi Dương có cơ hội trả lời, lạnh lùng bảo: “Hèn gì sư thúc của ta có thành ý sâu nặng với ta, không chịu dạy cho ta ba thế cuối cùng của Lạc Nhật kiếm pháp, thì ra là người đã phá rối”.

“Quán đại hiệp, ngài đừng hiểu lầm...”.

“Hiểu lầm ư?” Quán Trung Lưu đưa tay ra bảo: “Kiếm!”.

Thất Bảo liền dâng kiếm lên, Quán Trung Lưu cầm kiếm trong tay, bay lên trên không.

Vân Phi Dương liền mau chóng lui vào nhà.

Trên tường đang treo một thanh kiếm, Vân Phi Dương vừa nhìn thấy liền rút kiếm ra. Vừa lúc đó thanh kiếm của Quán Trung Lưu cũng đâm tới.

Vân Phi Dương liền dùng kiếm chống đỡ, trong tiếng giao nhau của hai kiếm, tiếp liền bảy phát kiếm của Quán Trung Lưu.

Vết thương của Vân Phi Dương chưa khỏi, bị ép lùi nhiều bước. Quán Trung Lưu do quỳ cả đêm ở bên ngoài, huyết dịch chưa thông, cũng chưa thể hoàn toàn triển khai chiêu thức.

Hắn dậm liền mười bảy kiếm, đột nhiên dừng lại, lạnh lùng cười nói: “Vết thương của người cũng không nhẹ”.

Vân Phi Dương chưa kịp trả lời, Quán Trung Lưu đã bật tiếng cười quái ác: “Sự thúc của ta đã ra ngoài từ cửa sau, để xem lần này còn ai cứu được người”.

Trong lúc nói chuyện, xuất liền vài kiếm.

Vân Phi Dương tiếp thêm vài phát kiếm, người đã bị ép lùi ra khỏi nhà, Quán Trung Lưu xuất kiếm chẳng khác gì bắn tiễn.

Quán Trung Lưu tiến lên một bước, hô to, dùng kiếm tước qua.

“Xoẹt” một tiếng, một cành cây to bằng cổ tay đã gãy dưới thanh kiếm sắc bén.

Hai tay của Vân Phi Dương chống xuống đất, bay đảo ra, vờn người đứng dậy.

Thanh kiếm của Quán Trung Lưu càng lúc càng gần, kiếm vòng quanh người, chẳng khác gì một quang luân mà xoáy hương đến Vân Phi Dương.

Huyết mạch trong đôi chân của hắn đã dần lưu thông, thân người càng dẻo dai hơn, quang kiếm một luồng một luồng bay qua.

Vân Phi Dương cố gắng chịu đựng, lại đỡ hết một trăm hai mươi phát kiếm của Quán Trung Lưu, và bị đánh ngã xuống đất.

Quán Trung Lưu hô to một tiếng, người và kiếm bay lên không, chẳng khác gì đại bàng mà bay từ trên cao xuống, nhất kiếm thiên phong, chẳng khác gì mưa to rơi xuống.

Xung quanh một trượng đều được bao phủ dưới quang kiếm, Vân Phi Dương muốn tránh phát kiếm này đúng là không dễ dàng. Mắt nhìn bản thân sắp thương mạng dưới phát kiếm này thì thiên phong của Quán Trung Lưu đột nhiên hóa hồi nhất kiếm.

Cả người hắn đồng thời bay ngược ra ngoài.

Vân Phi Dương nhìn rất rõ ràng, trong phút chốc đó Hải Long lão nhân chẳng khác gì Thần Long kinh thiên nhanh chóng bay đến, tay phải đưa ra bắt lấy chân của Quán Trung Lưu và ném hắn ra ngoài.

Trong lúc đó Quán Trung Lưu cũng biết đã xảy ra chuyện gì, lộn nhào trên không hai vòng, giảm bớt lực đạo đáp ngay xuống đất.

“Sự thúc” hắn lập tức quỳ xuống đất. Thất Bảo, Lục An cũng lập tức quỳ theo.

Hải Long lão nhân đã đứng bên cạnh Vân Phi Dương, lạnh lùng đáp: “Không dám! Ta không có một sư diệt thừa nhân tri nguy như thế”.

Quản Trung Lưu ngẩn ngơ, gọi: “Sư thúc người...”.

“May là ta đến kịp lúc, nhưng đã làm hỏng đại sự của người, đúng không?” Hải Long lão nhân lạnh lùng bảo: “Con người của ta ghét nhất là loại người thừa nhân tri nguy. Mặc cho hai người có thù oán sâu nặng gì người cũng nên để vết thương của hấn hoàn toàn bình phục rồi giải quyết, đây mới chính là hành động của một anh hùng”.

“Nhưng...”.

“Đừng giải thích nữa, người làm thế đúng là không công bằng, một người có tâm thuật bất chính như người ta làm sao có thể an tâm truyền thụ ba thế cuối cùng của Lạc Nhật kiếm pháp cho người?”.

“Sư thúc!” Trong lòng của Quản Trung Lưu liền nôn nóng, dùng gối tiến lên trước.

Ông lão mặc hấn, mà hỏi sang Vân Phi Dương: “Người sao rồi? Bị thương chỗ nào?”.

“Con không sao”. Vân Phi Dương cố gắng nhấm đau, đứng thẳng người dậy.

“Rõ ràng đau đớn vô cùng mà còn nói là không đau”. ông lão đánh vào vết thương, bảo: “Đứng thẳng làm gì, chẳng lẽ như thế là thể hiện mình anh hùng lắm sao?”.

Vân Phi Dương bị đánh một cái liền cong lưng lại.

Tam Xích từ sau gốc cây chạy ra, nhanh chóng chạy đến đỡ lấy Vân Phi Dương.

Ông lão nhìn Tam Xích, bảo: “Không cần con đỡ nó, nếu con muốn giúp đỡ thì mau về chuẩn bị thuốc cho nó”.

Tam Xích mau chóng buông tay ra rồi chạy về nhà.

Quản Trung Lưu xoa tròn đôi mắt, đột nhiên gọi: “Sư thúc”.

“Không cần nói nữa!” Ông lão ngắt lời: “Bất luận thế nào, ba thế cuối cùng của Lạc Nhật kiếm pháp ta sẽ không truyền dạy cho người. Người hãy từ bỏ ý định đó đi!”.

“Cháu có một vấn đề trên giang hồ muốn thỉnh giáo với thúc”.

“Ờ?” Ông lão trừng mắt lên: “Người lại muốn giở trò gì?”.

“Trên giang hồ, ba môn phái nào được tôn trọng nhất?”.

“Tất nhiên là Nga Mi, Thiếu Lâm, Võ Đang”.

“Vậy còn Vô Địch Môn...”.

“Đó là tà môn ngoại đạo làm sao có thể so sánh cùng danh môn chánh phái của chúng ta?”.

“Sư thúc nói rất đúng”. Quán Trung Lưu chỉ vào Vân Phi Dương, nói: “Sư thúc biết người này có phải là người của Vô Địch Môn hay không?”.

“Cái gì?” ông lão nắm lấy áo của Vân Phi Dương.

“Con là người của phái Vô Đang”. Vân Phi Dương liền giải thích.

Ông lão dương mày, bảo: “Vừa rồi nhìn người ra tay đúng là chiêu thức của phái Vô Đang”.

“Nhưng hôm đó dưới chân núi Vô Đang, cháu vốn có thể diệt trừ con gái duy nhất của Độc Cô Vô Địch là Độc Cô Phụng và đệ tử nhập thất của hãn Công Tôn Hoàng, nhưng tên tiểu tử này nhúng tay vào giải thoát cho họ”. Giọng nói của Quán Trung Lưu vô cùng kịch liệt.

Ông lão nắm chặt hơn, hỏi: “Có thật là có chuyện này không?”.

Vân Phi Dương đáp: “Con cũng chẳng biết nên nói thế nào”.

Ông lão lỏng tay, ném mạnh Vân Phi Dương xuống đất.

Quán Trung Lưu chứng kiến, lộ ra nụ cười đắc ý. Ông lão dùng ánh mắt nghiêm ngặt nhìn hãn, nói: “Không cần nói lúc đó chắc chắn người đang thừa nhân tri nguy”.

Quán Trung Lưu dờ người ra, dùng nụ cười lại: “Cháu...”.

“Đệ tử Vô Đang giúp kẻ địch tất nhiên đáng trách, nhưng đệ tử Nga Mi chỉ biết thừa nhân tri nguy, càng khiến người khác đau lòng hơn”. Ông lão đột nhiên thở dài, bảo: “Chẳng trách gì Vô Địch Môn ngày càng mạnh”.

Quán Trung Lưu đỏ cả mặt, cuối đầu xuống.

Ông lão nhìn thẳng vào Vân Phi Dương hỏi: “Người nên biết ta ghét nhất là người của Vô Địch Môn, tại sao người còn cứu giúp họ?”.

Vân Phi Dương sửng sốt, đáp: “Khi con cứu bọn họ thì vẫn chưa quen biết với người, thì làm sao biết người hận ghét họ?”.

Ông lão nghĩ lại, đáp: “Cũng đúng!”.

“Con không phải là người của Vô Địch Môn, con cứu bọn họ là làm theo lời căn dặn của sư phụ. Con chỉ phụng mệnh hành sự”.

Ông lão nhìn Vân Phi Dương bảo: “Ta tin người!”.

Vân Phi Dương cảm thấy kỳ lạ, hỏi: “Người tin ư?”.

“Vì người đáng để ta tin”.

“Con... con chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt của phái Võ Đang...”.

“Trong mắt ta, có kẻ nào không phải là vô danh tiểu tốt?” Ông lão tỏ ra rất tự phụ.

Quản Trung Lưu đứng một bên thất tình hình không ổn liền nói xen vào: “Sư thúc, người này là người của Vô Địch Môn...”.

“Nó không phải là người của Vô Địch Môn”. Ông lão trả lời một cách khẳng định.

“Người này chỉ là...”.

Ông lão ngắt lời: “Nó đã giải thích rất rõ, bây giờ đến lượt người giải thích sao lại thừa nhận tri nguy làm tổn hại danh tiếng của Nga Mi?”.

“Lúc đó cháu chỉ muốn bại trừ kẻ ác nên không suy nghĩ đến vấn đề này”. Quản Trung Lưu vẫn cuối đầu xuống, con mắt xoay chuyển, đột nhiên thở dài.

“Người lại thở dài chuyện gì?” Ông lão lập tức hỏi.

Quản Trung Lưu than thở: “Cháu không ngờ là mình đánh không lại một tên vô danh tiểu tốt của phái Võ Đang”.

Ông lão chau mày lại.

Quản Trung Lưu nói tiếp: “Lạc Nhật kiếm pháp của phái Nga Mi và Lương Nghị kiếm pháp của phái Võ Đang đều được xưng là song tuyệt. Giờ đây cháu dùng Lạc Nhật kiếm pháp của Nga Mi là còn bại dưới kiếm của một tên vô danh tiểu tốt ở phái Võ Đang, chẳng lẽ Lạc Nhật kiếm pháp hữu danh vô thực?”.

“Nói nhảm!” Ông lão trầm mặt lại: “Năm xưa luận kiếm tại Hoàng Sơn, Thanh Tùng cũng nói rằng Lạc Nhật kiếm pháp và Lương Nghị kiếm pháp bất tương bá trung, người đánh không lại một tên vô danh tiểu tốt của phái Võ Đang hoàn toàn là do...”.

“Là do chưa học hết Lạc Nhật kiếm pháp”.

Quản Trung Lưu ngắt lời: “Cho nên sư thúc người nhất định phải truyền dạy cho cháu”.

“Cái này...”.

“Cũng chỉ có thể phái Nga Mi mới có chỗ đứng trên giang hồ”.

Ông lão bắt đầu lay động, suy nghĩ một hồi, gật đầu: “Được, ta sẽ truyền dạy cho người ba thế cuối cùng của Lạc Nhật kiếm pháp, sau đó”.

Xoay qua nhìn Vân Phi Dương, nói: “Đợi vết thương của tên vô danh tiểu tốt nhà người khỏi hẳn thì sẽ quyết đấu thêm một lần, xem rốt cuộc là phái Võ Đang mạnh hay phái Nga Mi mạnh”.

Vân Phi Dương chưa kịp nói thì Quán Trung Lưu đã quỳ xuống đa tạ: “Đa tạ sự thúc dãn toại nguyện”.

Ông lão không có thể hiện gì, Vân Phi Dương tiến lên trước, bảo: “Ôn cứu mạng của lão tiên bối, vạn bối xin khắc cốt ghi tâm, không dám làm phiền...”.

“Sao, người muốn đi, đâu có dễ!” Ông lão hất tay bảo: “Người nhất định phải ở đây cho đến khi nào vết thương hoàn toàn khỏi hẳn”.

“Ý tốt của tiên bối...”.

“Ta chỉ muốn người và Quán Trung Lưu quyết đấu một trận để xem Lạc Nhật và Lương Nghi, ai mạng hơn ai”.

Vân Phi Dương sững sốt, Quán Trung Lưu mỉm cười trong bụng, căn dặn: “Thất Bảo, Lục An các người phải chăm sóc Vân công tử cho cẩn thận”.

Thất Bảo, Lục An đáp trả một tiếng liền chạy đến cạnh Vân Phi Dương, Tam Xích cũng chạy qua, ngăn Thất Bảo, Lục An, nói rằng: “Vân công tử cứ để ta chăm sóc, không cần đến các người đâu”.

Thất Bảo, Lục An nhìn vào Tam Xích, mà chẳng ngó ngang đến.

Tam Xích nhìn sang ông lão.

Ông lão cũng chẳng ngó ngang gì, hất tay sang Quán Trung Lưu, bảo: “Chúng ta đi!”.

Bọn họ đi vào nhà.

Thất Bảo, Lục An cũng bước đi theo. Bọn họ rất trung thành với Quán Trung Lưu, cũng từ lúc này, bất luận Vân Phi Dương đi đến đâu họ cũng đi kề bên.

Vân Phi Dương nhanh chóng phát giác hai đồng tử này không dễ thương bằng Tam Xích nên càng tỏ ra chán ghét họ hơn.

Y vốn không muốn giao đấu với Quán Trung Lưu, vì bất luận thắng hay thua cũng chẳng có ích lợi gì cho y nên y rất muốn rời khỏi.

Vào đêm, Thất Bảo, Lục An đều nằm hai bên trái phải của cửa phòng Vân Phi Dương.

oOo

Ba ngày trôi qua, vết thương của Vân Phi Dương đã hồi phục khá nhiều, dịch chuyển không còn thấy đau nữa.

Biển cả rộng lớn, không thấy bờ bến, tản bộ dưới ánh nắng tinh thần càng sáng khoái hơn.

Tam Xích đi cạnh Vân Phi Dương, chiều cao của y chỉ ngang bằng lưng của Vân Phi Dương, đôi chân ngắn nhỏ. Vân Phi Dương đi một bước bằng y đi ba bước, nhưng y không hề rời khỏi Vân Phi Dương.

Đối với Vân Phi Dương, y rất có hảo cảm, và cũng gọi là “tiểu Phi”.

“Tiểu Phi, huynh xem hai tên Thất Bảo và Lục An cứ như oan hôn bất tan, bất luận chúng ta đi đến đâu họ cũng đi theo”.

Đúng là Thất Bảo và Lục An kẻ sát theo sau, Vân Phi Dương không quay đầu nhìn, thở dài: “Muốn tách khỏi họ không phải là chuyện dễ”.

“Huynh không muốn giao đấu với cái tên Quán Trung Lưu đó phải không?”.

“Không muốn, đánh bại hắn, chủ nhân nhà người sẽ rất đau xót”.

“Trước giờ người vẫn rất háo thắng”.

“Đúng thế”.

“Nhưng Lạc Nhật kiếm pháp của phái Nga Mi thiên hạ vô song, nếu tên Quán Trung Lưu học toàn bộ nói không chừng sẽ đánh thắng huynh”.

“Tốt nhất là thế”.

“Tên họ Quán kia ép người quá đáng, nếu huynh bại dưới tay hắn, e rằng sẽ khó mà sống yên ổn”.

“Có chủ nhân nhà người đứng bên cạnh, dẫu hắn có đánh bại ta cũng chẳng làm gì được ta”.

“Huynh không thể bại cho hắn”. Tam Xích đột nhiên xoay đến trước mặt của Vân Phi Dương, nói: “Ta chỉ có người bạn như huynh, dù gì cũng phải giúp đỡ huynh rời khỏi đây”.

Vân Phi Dương hỏi: “Người có cách ư?”.

Tam Xích gật đầu, bảo: “Chúng ta quay về trước đã”. Sau đó quay người đi về.

Vân Phi Dương đi theo sau, Thất Bảo, Lục An liền kẻ theo sau.

oOo

Quay về phòng, Vân Phi Dương lập tức đóng cửa phòng lại, Tam Xích không đi vào, vòng một vòng rồi biến mất.

Thất Bảo, Lục An không chú ý đến y, hai người đứng hai bên trái phải ngoài phòng. “Đệ xem tên tiểu tử này đột nhiên quay về, đang có chủ ý gì”. Thất Bảo tỏ ra hoài nghi.

“Chắc lo vết thương phát tác nên quay về nghỉ ngơi”. Lục An chẳng để ý đến.

“Ta cứ cảm giác rằng có gì không ổn, nhất là chú lùn kia”.

“Tên đó chỉ có chút xíu có thể làm được gì, mặc hấn”.

“Chỉ sợ hấn giúp Vân Phi Dương tẩu thoát, dù gì thì nơi này hấn vẫn quen thuộc hơn chúng ta”.

“Hấn chẳng dám làm thế đâu”.

“Đây là cái gì?” Thất Bảo kinh ngạc.

Một luồng khói đỏ đột nhiên từ đám cây kia bay hướng về Thất Bảo, Lục An.

Lục An chưa trả lời thì luồng khói đã vây lấy hai người, Thất Bảo liền hô: “Không hay rồi!” vừa định nín thở thần thần trí đã bất tỉnh, ngã ngay xuống đất.

Lục An cũng ngã theo.

Luồng khói tan ra, một người xuất hiện, đó chính là Tam Xích, trên tay y cầm một ống tre, nét mặt lộ ra vô cùng đặc ý.

“Xem các người sau này còn dám khinh thường Tam Xích ta hay không”. Tam Xích tay cầm ống tre chạy nhanh qua.

Cửa phòng mở ra, Vân Phi Dương bịt mũi lại, lén đi ra ngoài.

Tam Xích nắm lấy Vân Phi Dương lui ra hành lang.

Vân Phi Dương đi được vài bước, lo âu hỏi: “Tam Xích, rốt cuộc cái kia là gì?”.

“Yên tâm, không có độc đâu, bọn họ chỉ tạm thời hôn mê”. Tam Xích vô cùng đặc

ý. “Không ngờ người cũng biết vài chiêu”.

“Theo chủ nhân nhiều năm, tất nhiên ít nhiều cũng biết một chút”. Tam Xích càng đặc ý hơn, tay cầm ống tre bảo: “Đây gọi là Bán Nhật Hương, hít vào ít nhất cũng ngủ nửa ngày”.

Trong lúc nói chuyện hai người đã ra đến đại sảnh, Vân Phi Dương mở cửa ra lập tức sững sốt, Tam Xích cũng thế.

Hải Long lão nhân đứng sừng sững trước cửa.

“Lại muốn bỏ đi?” Ông lão lắc đầu: “Ta cực khổ truyền dạy ba thế cuối cùng cho Quán Trung Lưu, người bỏ đi thì ta tìm ai giao đấu với nó đây?”.

Vân Phi Dương ngập ngừng đáp: “Vãn bối học nghệ bất tinh, thì làm sao có thể thách thức ba thế cuối cùng của Lạc Nhật kiếm pháp, e rằng chỉ một thế cũng không chống đỡ nổi”.

“Không cần nói nhiều, mắt nhìn thấy mới là sự thật, đi vào”.

Vân Phi Dương chỉ còn cách lui vào, ông lão nhìn vào ống tre cầm trên tay của Tam Xích.

Tam Xích liền mau chóng dấu phía sau lưng, ông lão liền giục lấy ống tre, trầm mặt bảo: “Bán Nhật Hương, hai tên kia bị người là ngất rồi phải không?”.

Tam Xích gật đầu.

“Người dám dùng thảo dược của ta làm chuyên xàng bậy ư?” Ông lão nổi giận.

Tam Xích toàn thân run rẩy, mau chóng núp sau người của Vân Phi Dương.

‘Có tin ta lấy Vạn Năm Túy đổi phở với người, cho người say đúng một vạn năm!’ Ông lão cười bảo.

“Chủ nhân, người... người tha cho con lần này...”. Tam Xích sợ xanh cả mặt.

Vân Phi Dương vừa định câu xin thì ông lão cười to.

Lúc này Tam Xích mới thở phào.

Tiếng cười dừng lại, ông lão nhìn thẳng vào Tam Xích: “Từ lúc này trở đi, người phải trông bạn thân của người cho kỹ, nếu nó chạy mất thì ta đánh gãy tay của người”.

Tam Xích hoảng sợ, và Vân Phi Dương nhìn nhau.

“Nhiều nhất là nửa tháng, Quán Trung Lưu có thể luyện hết ba thế cuối cùng của Lạc Nhật kiếm pháp, nôn nóng cái gì?” Ông lão lắc đầu nhìn Vân Phi Dương, to cười rồi quay người đi.

Vân Phi Dương nhìn thấy chỉ biết đau khổ mỉm cười.

oOo

Phái Vô Đang trời đất đảo lộn, còn Vô Địch Môn thì xuất hiện những ngày yên tĩnh hơn bao giờ hết chỉ vì Độc Cô Vô Địch vẫn còn đang bế quan luyện công.

Trước khi bế quan, y đã từng dặn cấm đệ tử của Vô Địch Môn tiêu diêu sinh sự, nên không ai dám làm trái lời.

Giang hồ cũng vì thế mà bình lặng, họ thừa biết đây chỉ là sự bình lặng tạm thời, cũng giống như mưa bão nhiều cũng có lúc mặt trời mọc.

Nhưng luyện võ đường của Vô Địch Môn thì không bình lặng như thế nhất là khi Độc Cô Phụng trở về, luyện võ đường lại có thêm một Bắc Đẩu Thất Tinh Trận.

Cái trận này cũng không khác gì Vô Đang nhưng thiếu sự linh hoạt và sự biến hóa phức tạp.

Chỉ vì bố trận này là do Độc Cô Phụng và Công Tôn Hoàng nhớ lại mà sắp xếp ra. Nhưng ngày đó họ bị vây dưới Bắc Đẩu Thất Tinh trận, đến cuối cùng trí óc không còn sáng suốt nữa nên sự biến hóa nhanh chóng và phức tạp của Thất Kiếm khó mà nhìn rõ.

Đối với họ đây là một sự sỉ nhục lớn, Độc Cô Phụng quyết tâm phải phá trận để rửa nỗi hận trong lòng. Công Tôn Hoàng tất nhiên chỉ biết nghe theo nên mới có một Bắc Đẩu Thất Tinh trận.

Kẻ bố trận chính là đệ tử Vô Đang, đến lúc này đã thay đổi hai trăm bảy mươi ba lần, đã thương bốn trăm năm mươi sáu người.

Đến lúc này, Độc Cô Phụng và Công Tôn Hoàng vẫn có thể dễ dàng phá trận.

oOo

Thanh thế Nhật Nguyệt Luân của Công Tôn Hoàng rất kinh người, Uyên Ương Dao của Độc Cô Phụng vừa vươn ra chẳng khác gì hồ điệp xuyên hoa.

Dưới hình bóng của đao luân, trường kiếm đâm qua, bảy đệ tử của Vô Địch Môn dựa theo sự biến hóa của Thất Tinh Trận nhanh chóng thay đổi vị trí, dùng kiếm đâm sang Độc Cô Phụng và công đánh Công Tôn Hoàng.

Động tác của họ rất nhanh nhạy, thân thể, bộ pháp biến hóa cũng rất linh hoạt.

Nhưng sau một hồi loạn lạc, vẫn để Độc Cô Phụng và Công Tôn Hoàng xông ra ngoài.

Độc Cô Phụng chau mày lại, song đao tách ra, mắng: “Vừa rồi ta nói thế nào, nếu trong vòng hai mươi lăm chiêu mà phá được trận thì sẽ giết toàn bộ các người”.

Bảy đệ tử Vô Địch Môn đều xanh mặt, một trong số họ lẩm bẩm: “Đại tiểu thư người... người đã dùng hết hai mươi bảy chiêu rồi...”.

Độc Cô Phụng quát: “Dù sao nó cũng chẳng thể so sánh cùng Bắc Đẩu Thất Tinh trận của Võ Đang”.

Công Tôn Hoàng tiến lên một bước, gọi: “Sư muội...”.

“Không tập nữa!” Song đao của Độc Cô Phụng ném xuống đất, quay người chạy ra ngoài.

Công Tôn Hoàng nhanh chóng chạy theo sau, đến hoa viên mới đuổi kịp Độc Cô Phụng, nói: “Sư muội, Bắc Đẩu Thất Tinh trận nếu dễ dàng phá giải thì làm sao gọi là thiên hạ đệ nhất kỳ trận?”.

“Vậy nghĩa là cả đời muội không thể phá được?” Độc Cô Phụng nhìn Công Tôn Hoàng.

“Dù sao sư phụ cũng sắp xuất quan, thì lo gì Bắc Đẩu Thất Tinh trận?”.

“Muội phải đích thân phá trận”.

“Có thể sư phụ sẽ dạy muội cách phá trận để muội toại nguyện. Nhưng nỗi nhục đoạt kiếm của huynh đã không còn hi vọng gì nữa”.

“Tại sao?”.

“Thanh Tùng đã chết, chẳng lẽ huynh xuống địa ngục tìm ông ấy”.

Độc Cô Phụng bảo: “Bất luận thế nào, muội cũng phải cùng cha lên núi Võ Đang, dùng máu tẩy rửa núi Võ Đang”.

Một nha hoàn vội vã chạy đến, gọi: “Đại tiểu thư...”.

“Chuyện gì?” Giọng nói của Độc Cô Phụng rất lạnh nhạt.

“Tiểu thư đến đây, có chuyện này...”. Thái độ của nha hoàn rất thần bí.

“Có gì cứ nói, ầm a ầm úng làm gì”.

Nha hoàn nhìn lên Công Tôn Hoàng, đáp: “Nhưng chuyện này... chuyện này liên quan đến Long Phượng Cách...”.

Vẻ mặt của Độc Cô Phụng liền thay đổi, đi qua, hỏi: “Bên đó thế nào?”.

“Cả ngày như người mất hồn, đã mấy ngày không ăn gì, cứ thế này, tiểu thư...”.

“Tại sao lại thế này?”.

“Tiểu thư, người hãy đi khuyên...”.

“Trước giờ cha không cho ta vào, mấy lần ta lẻn vào đều bị phát hiện nên đã phải thêm người phòng thủ, không có kim bài của người sẽ không được đi vào”.

“Người hãy suy nghĩ lại đi, xem còn cách nào, hay là...”.

“Đừng nói nữa!” Độc Cô Phụng trầm lặng.

Công Tôn Hoằng đứng bên kia nhìn thấy, không kềm được mà chạy qua hỏi: “Sư muội, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”.

Độc Cô Phụng liền có chủ ý, hỏi: “Sư huynh, trước khi cha bề quan, có phải căn dặn huynh bảo vệ muội cẩn thận?”.

“Đúng thế!”.

“Nếu muội bị bắt nạt...”.

“Ai dám bắt nạt muội thì hãy hỏi qua nắm đấm của huynh”. Công Tôn Hoằng tỏ ra khí thế của anh hùng.

“Tất nhiên không có ai dám bắt nạt muội ở đây, nhưng có một việc muội giải quyết không được”.

“Giao cho huynh”.

“Bây giờ muội nhất định phải làm một việc nguy hiểm”.

Công Tôn Hoằng suy nghĩ một hồi, lập tức nói: “Huynh sẽ đi với muội”.

“Thật không?” Độc Cô Phụng mỉm cười, nụ cười càng khiến nàng xinh đẹp hơn.

Công Tôn Hoằng chỉ ngắm nhìn Độc Cô Phụng nên chẳng suy nghĩ đến điều gì khác mà gật đầu đồng ý.

“Vậy huynh không được phản hối”.

“Năm nhĩ đại trượng phu, nhất ngôn trí xuất, tứ mã nan tri”.

Độc Cô Phụng nghiêm mặt lại, đáp: “Muội muốn vào Long Phượng Cách”.

“Cái gì?” Công Tôn Hoằng kinh hoàng, bảo: “Sư phụ đã hạ lệnh...”.

“Chẳng lẽ muội vào gặp mẹ cũng không được à?”.

“Chuyện này...”.

“Huynh phản hối phải, không đi phải không?”.

“Huynh...”. Trên trán của Công Tôn Hoàng ướt đầm mồ hôi.

“Thôi đi, huynh không đi thì muội đi, muội không tin cha có thể làm gì muội”. Độc Cô Phụng lập tức bước đi.

Công Tôn Hoàng đuổi lên trước: “Sư muội, muội thật sự đi ư?”.

“Huynh tưởng muội là huynh à, nói rồi lại thôi”.

Khuôn mặt của Công Tôn Hoàng đỏ lên, nghiến răng bảo: “Được, huynh đi canh chừng giùm muội”.

Độc Cô Phụng liền mỉm cười: “Vậy canh ba đêm nay, huynh chờ muội ở ngoài Long Phượng Cách”.

“Muội phải cẩn thận”.

“Nên nói chúng ta phải cẩn thận”.

Công Tôn Hoàng trong lòng vui vẻ, lập tức bỏ lo âu đằng sau.

oOo

Bức tường cao bốn trượng, Thanh Tùng với tuyệt kỹ khinh công muốn vượt qua bức tường này vốn không khó nhưng còn Độc Cô Phụng muốn đi vào lại không phải là chuyện giản đơn.

Nhưng nàng vẫn có thể đi vào.

Ánh trăng đêm nay rất lạnh lẽo, Độc Cô Phụng đi theo ánh sáng của trăng mà vòng qua mặt hồ tiến đến tiểu lầu.

Ánh đèn trên lầu vẫn sáng.

oOo

Ánh trăng chiếu qua khe cửa, ánh đèn mơ mộng dưới ánh trăng, chẳng khác gì bị ngăn cách bởi một lớp sương khói.

Người đàn bà ngồi trước cửa sổ cũng chẳng khác gì ánh trăng đó, hoa giữa sương mù, trông rất cô đơn, lạnh lẽo.

Tuổi tác của bà không nhỏ, trên trán và đuôi mắt đều xuất hiện những nếp nhăn nhưng nhìn vào rất vẫn xinh đẹp.

Nếu nhìn kỹ thì phát hiện người này và Độc Cô Phụng có diện mạo rất giống nhau.

Trên bàn đặt một bức tranh đã được mở ra. Trong tranh họa một đạo nhân trẻ, người đó không ai khác chính là Thanh Tùng hồi còn trẻ.

Ánh mắt của người đàn bà này đặt trên bức tranh này, nó cũng mơ mộng chẳng khác gì ánh đèn.

Khuôn mặt của bà ướm đẫm nước mắt.

Trước trận đấu thứ ba xảy ra, người mà Thanh Tùng đến gặp chính là ả.

Nhưng ả lại mặc cho Thanh Tùng đứng một mình ngoài tiểu lâu.

Gặp mặt chẳng khác gì không gặp. Gặp rồi thì sao? Không gặp thì sao?

Ả vẫn không hề gặp mặt.

Trong lòng của ả, Thanh Tùng cũng như trong tranh vẽ, còn về việc có đúng sự thực hay không, ả không hề quan tâm đến.

oOo

Có tiếng gõ cửa, người đàn bà trung niên như từ cơn mơ thức tỉnh, hoảng hốt hỏi: “Ai?”.

“Là con” Độc Cô Phụng lên tiếng.

Người đàn bà liền cuộn bức tranh lại, đáp: “Cửa không đóng, con vào đi!”.

Giọng nói chưa dứt, Độc Cô Phụng đã đẩy cửa vào, gọi: “Mẹ!”.

Người đàn bà trung niên ngược mặt lên, hỏi: “Phụng nhi! Sao con lại đến đây?”.

Độc Cô Phụng đặt giỏ thức ăn xuống, ào vào lòng của người đàn bà trung niên, nói: “Mẹ, con gái bất hiếu, bây giờ mới đến gặp người”.

Trung niên mỹ phụ đỡ Độc Cô Phụng ngồi xuống, bảo: “Con gầy đi nhiều lắm”.

“Mẹ chẳng phải còn gầy hơn con sao?”.

“Cha con đã hạ lệnh, căn dặn không người nào được vào đây?”.

“Con muốn vào kẻ nào có thể ngăn cản được”.

“Nếu cha con biết...”.

“Ông ấy không thể nào biết, sư huynh cũng chẳng dám nói đâu”.

“Sư huynh? Con nói là Hoàng nhi à?”.

“Lần này huynh ấy tạo sự chú ý của thủ vệ để con đi vào”. Độc Cô Phụng liền phát hiện, hỏi: “Mẹ, vừa rồi mẹ khóc à?”.

Trung niên mỹ phụ lau nước mắt.

“Tại sao?” Độc Cô Phụng hỏi.

“Một người bạn đã chết”.

“Là ai?”.

“Nói rồi con cũng chẳng biết”. Nước mắt của trung niên mỹ phụ vẫn tuôn rơi.

“Con nghe nói mấy ngày nay mẹ không ăn cơm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

“Ăn không nổi...”.

“Có phải nấu không ngon? Để con dọn họ sau này cẩn thận...”.

“Phụng nhi...”. Trung niên mỹ phụ thở dài: “Con đã chịu khổ rồi”.

“Khổ?” Độc Cô Phụng không hiểu, nói: “Con đâu có khổ, con muốn gì cha cũng chiều, chỉ có việc gặp mẹ là không được. Con thật sự không hiểu hai người tại sao lại xa nhau, cứ như người xa lạ”.

“Mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi, không được nhắc đến chuyện này”. Vẻ mặt của trung niên mỹ phụ trầm xuống.

Độc Cô Phụng nhìn thấy liền bảo: “Mẹ, con mang một ít cháo đến”. nàng lập tức liền múc một ít vào chén.

Trung niên mỹ phụ tiếp lấy, chỉ ăn một miếng, cười bảo: “Cháo này là do con nấu phải không?”.

“Sao mẹ lại biết?”.

“Trừ con ra, còn có ai nấu cháo khó ăn đến thế?”.

“Mẹ” Độc Cô Phụng liền giậm chân xuống đất.

“Đúng rồi, võ công của con dạo này thế nào?”.

“Có tiến bộ hơn trước một chút”.

“Tuổi của con đã không còn nhỏ, có người thích hợp...”.

“Mẹ lại nói nữa rồi”.

“Người bên ngoài đối với con như thế nào?”.

“Cũng được, chỉ biết khúc ý phụng thành, chỉ có điều cứ lo sợ, thật vô tích sự”.

“Con dữ như thế, ai không sợ con”.

Độc Cô Phụng mỉm cười.

Tiếng gõ cửa lại nổi lên, giọng nói của Công Tôn Hoàng truyền vào: “Sư muội, đến giờ rồi”.

Độc Cô Phụng lạnh lùng đáp: “Huynh sợ chết có thể về trước”

Trung niên mỹ phụ cười nói: “Con gọi nó vào đây”.

Độc Cô Phụng suy nghĩ một hồi, mới gọi: “Sư huynh, mẹ của muội bảo huynh vào đây!”.

“Ta...” Công Tôn Hoàng đáp: “Ta đứng bên ngoài được rồi”.

“Đúng là vô dụng!” Độc Cô Phụng đi qua mở cửa bảo: “Kêu huynh vào thì huynh cứ vào đi!”.

Công Tôn Hoàng không dám phản kháng, chỉ còn biết đi theo vào, hành lễ, gọi: “Sư mẫu!”.

“Đã cao lớn thế này!” Trung niên mỹ phụ thở dài, bảo: “Phụng nhi, đã không còn sớm nữa, con hãy về đi”.

“Mẹ!” Độc Cô Phụng vẫn không nỡ chia xa.

“Nếu trời sáng, thú vè phát hiện thì sau này con muốn đến đây sẽ càng thêm phiền phức”.

Độc Cô Phụng chỉ còn cách rời khỏi.

“Phụng nhi!” Trung niên mỹ phụ gọi.

“Mẹ còn dặn dò gì?”.

“Nhớ sau này không được trể con thế nữa”.

Độc Cô Phụng đáp một tiếng, rồi cùng Công Tôn Hoàng rời khỏi.

Trung niên mỹ phụ nhìn họ đóng cửa lại, rồi thở dài, ngơ ngẩn một hồi lại mở bức tranh ra.

Ánh mắt vẫn đặt vào bức tranh, lệ không ngừng tuôn rơi.

oOo

Độc Cô Vô Địch ướt đẫm mồ hôi.

Trước mặt người là một đỉnh lò lửa đang cháy bỏng, ánh mắt của người càng huy hoàng hơn ngọn lửa.

Trong tịnh thất yên tĩnh rộng lớn, chỉ có tiếng lửa cháy bùng bùng.

Hai bàn tay của Độc Cô Vô Địch đặt ngang trước ngực, hai chân chéo nhau, không ngừng vận chân khí.

Trong lòng của ngài lại không hề bình lặng, có rất nhiều chuyện y định quên đi nhưng nó cứ dồn lên trong trí óc.

- Phương quan hạ bối, chính là Thẩm Mạn Quân, là người chơi với y từ nhỏ, cuối cùng cùng nàng kết làm phu thê.

- Nén đỏ chưa đốt tàn, nước mắt của Thẩm Mạn Quân đã ướt đẫm gối chăn, nàng chẳng khác gì một người chết.

- Diệt Tuyệt Thần Công luyện đến tầng thứ sáu, khả năng sinh dục đã giảm dần, người biết được đó là một sự thật.

- Đây đã vô phương cứu chữa.

Vẻ mặt của Độc Cô Vô Địch lộ ra vẻ đau khổ vô lường.

Chuyện này y không thể nào quên được, giờ đây càng trở nên sắc bén chẳng khác gì một cây châm đâm vào tủy não.

oOo

- Từ kim quan, đạo bào màu hồng châu, chính là Thanh Tùng.

- Tại sao Thanh Tùng lại đi cùng với Thẩm Mạn Quân?

- Cái bụng của Thẩm Mạn Quân ngày một to lớn.

- Là con của ai? Là của kẻ nào?

oOo

- Chúc mừng sư phụ, bề quan chỉ năm năm đã luyện hoàn tất tầng thứ sáu của Diệt Tuyệt Thần Công.

Một đứa trẻ mười tuổi, đó chính là Hoàng nhi đang chúc mừng cho ta.

Và một đứa trẻ chưa đầy bốn tuổi, chính là Phụng nhi!

- Cha! Họ nói, người chính là cha của con!

Ta không phải! Ta không phải!

oOo

Đêm khuya, sương mù dày đặc.

Long Phụng Cách, chính là Long Phụng Cách.

- Thanh Tùng, Thẩm Mạn Quân cùng nhau kể về nỗi khổ sau khi cách biệt.

Họ vẫn tưởng nhớ về nhau.

- Một người đứng giữa vườn hoa, toàn thân ướt sẫm, người đó là ai?

Là ta! Chính là ta!

oOo

Tất cả mọi hội ức đều cay đắng không vui, chẳng khác gì từng cây châm nhọn đâm vào thẳng vào nơi sâu thẳm trong linh hồn của Độc Cô Vô Địch.

Mỗi hội tuôn chảy như khoáng nước chảy xuống, đôi mắt của y nhắm rồi lại mở, bỗng nhiên phát ra tiếng hét khủng hoảng, kinh hãi.

oOo

Đêm đã khuya, cách bình minh không còn mấy chốc.

Ngoại trừ thủ vệ trực đêm, đa số người của Vô Địch Môn vẫn còn đang trong giấc ngủ.

Bọn họ đều bị kinh động thức tỉnh bởi tiếng thét.

Thủ vệ trực đêm cũng hoảng hốt vô cùng, một số chạy hướng về mật thất của Độc Cô Vô Địch.

Tiếng thét kéo dài, một hồi lại một hồi.

oOo

Cuối cùng Độc Cô Vô Địch cũng đứng dậy, hai tay chưởng mạnh, liền tạo ra một cơn gió trong mật thất, 'vụt' một tiếng khiến ngọn lửa bị dập tắt!

oOo

Tiếng cửa nặng nề của mật thất được mở ra. Độc Cô Vô Địch đứng đằng sau cánh cửa.

Những đệ tử đứng chờ bên ngoài mật thất liền hoan hô gọi: "Duy thiên vĩ đại, như nhật phương trung!".

Độc Cô Phụng, Công Tôn Hoàng, Thiên Diện Phật đồng thời tiến lên trước, mới được vài bước đột nhiên dừng lại, tiếng hoan hô liền trầm xuống.

Trong lòng họ, Độc Cô Vô Địch chắc chắn đã luyện thành tầng thứ chín của Diệt Tuyệt Thần Công, thậm chí đến tầng thứ mười nên mới khai quan, hình dạng chắc chắn càng uy phong, thần thái hơn xưa.

Nhưng một Độc Cô Vô Địch từ mật thất đi ra ngoài lại vô cùng mệt mỏi, tiêu tụy, còn khác xa hơn so với trước lúc bế quan.

Người không nói gì chỉ nhìn quanh mọi người rồi vào nội đường.

Độc Cô Phụng liền gọi: "Cha!" vừa định lên trước.

Độc Cô Vô Địch đáp trả một tiếng, dừng lại quay đầu bảo: "Một tiếng sau, đợi ta ở Tụ Nghị Đường!".

Vừa dứt lời, liền chuyển bước đi vào, không hề quay đầu lại.

Độc Cô Phụng ngỡ ngẩn đứng đó, những người khác cũng thế.

oOo

Ngọn nến mới đã đốt hết một nửa, đây cũng là hai canh giờ sau khi Độc Cô Vô Dịch xuất quan. Lúc này người đang có mặt tại Tụ Nghị Đường nghe thuộc hạ báo cáo.

Trước mặt người có đặt văn phòng tứ bảo và một đồng tấu thư, người vừa nghe vừa mở tấu thư ra xem, đôi mày lúc thì chau lại, lúc thì mở ra, đôi lúc mỉm cười, đôi lúc lắc đầu thở dài.

Sau khi tắm rửa thay đổi y phục, nghỉ ngơi một hồi, ăn chút thức ăn, người và trước lúc xuất quan hoàn toàn là hai người khác nhau.

Tụ Nghị Đường hội tụ năm đường chủ của Vô Dịch Môn, hai đại hộ pháp. Ngoài ra chỉ còn mấy đệ tử hầu trà, bọn họ đứng hầu một bên, không dám thở mạnh.

Mọi người cũng rất ít dùng trà, tuần tự báo cáo công việc nội đường từ lúc Độc Cô Vô Dịch bế quan, không dám sơ sài.

Ngay cả Độc Cô Phụng cũng tỏ ra nghiêm túc, còn Công Tôn Hoàng thì càng không phải nói.

Độc Cô Vô Dịch chờ Công Tôn Hoàng báo cáo xong liền ra ý tạm dừng, nhắc tách trà lên, uống một ngụm.

Mọi người đều lần lượt nhắc tách trà lên, nhân cơ hội mà giảm bớt căng thẳng.

Độc Cô Vô Dịch bỏ ly xuống, nhắc một cuộn tấu sớ lên, duyệt một hàng chữ rồi mở miệng hỏi: “Các người có cho rằng kẻ giết Thanh Tùng là Vân Phi Dương không?”.

Mọi người đều gật đầu, Độc Cô Vô Dịch nhìn thấy lắc đầu thở dài. Đứng dậy, đi giữa Tụ Nghị Đường, nói: “Hộ pháp bốn môn Hàn Giang Điều Tẩu chết dưới tay của Phong, Lô, Vũ, Điện của Bích Lạc Tặc, lúc đó Vũ hội ngộ với người vô mặt, tiệm thuốc đó chính là động huyết của họ, kẻ mạo danh mẫu thân của Truyền Ngọc Thư cũng nằm trong số người đó. Từ đây có thể thấy rằng Truyền Ngọc Thư ắt hẳn là người của Tiêu Diêu Cốc Bích Lạc Tặc, cả nhà hẳn bị giết hại chỉ là một cái bẫy, mục đích là để Thanh Tùng dẫn hắn về Võ Đang, học lén Võ Đang Tuyệt Kĩ rồi sau đó tìm cơ hội vào Hàn Đàm cứu Thiên Đế”.

Mọi người nghe xong liền gật đầu, Công Tôn Hoàng mở miệng khen: “Sư phụ cao kiến!”.

Độc Cô Vô Dịch ảm đạm mỉm cười, nói: “Truyền Ngọc Thư tiếp lấy Võ Đang, đó chính là tâm phúc tri họa của Võ Đang, chúng ta không cần lo quản, chờ đến lúc Võ

Đang vô phương cứu chữa chúng ta mới nhân cơ hội nhập vào, bắt lấy Truyền Ngọc Thư buộc hắn nói ra nơi ẩn náu của Tiêu Diêu Cốc”.

Độc Cô Phụng liền hỏi: “Vậy chúng ta bây giờ phải làm gì?”.

“Hãy tiến hành hành động từ các môn phái khác, một là để lập uy, hai là làm sợ lòng địch!”.

“Thiếu Lâm người đông thế mạnh, Điểm Thương, Côn Lôn chưa từng qua lại với chúng ta...”.

“Theo ta nghĩ nên đối phó với Nga Mi trước”. Công Tôn Hoàng hai tay nắm chặt lại.

Độc Cô Phụng nghe y nhắc đến liền nghĩ ngay đến Quán Trung Lưu, bảo: “Cha, con cũng đang có ý định này!”.

Độc Cô Vô Địch gật đầu, đáp: “Chuyện này để ta suy nghĩ lại” người liền chuyển sang Chu Các Minh của Bạch Tượng Đường, hỏi: “Người hãy nói thu chi của hai năm nay”.

“Hồi bang chủ” Chu các Minh đứng dậy đáp: “Năm ngoái thu nhập cả năm tổng cộng là chín triệu hai trăm bảy mươi lăm ngàn ba trăm lượng, nhưng do người trong bang quá đông nên chi ra cũng nhiều, cả năm trừ chi tiêu còn lại ba trăm ba mươi bảy ngàn bốn trăm lượng”.

“Cũng tạm được!” vẻ mặt của Độc Cô Vô Địch không hề mỉm cười, từ từ đi về chỗ ngồi.

Chu Các Minh liền bảo: “Tư muối, bảo phí, ấn tử tiền, mọi mặt đều có gia tăng, nhưng mang ra so sánh thì về phương diện chém giết thu lợi nhiều nhất”.

Độc Cô Vô Địch mở cuộn tấu sơ tiếp theo ra, bảo: “Nói tiếp...”.

“Chính là vụ Liễu Du Tổng Đốc ủy thác chúng ta giết Quảng Đông bộ chính tư, được ba mươi vạn lượng, và Nữ Nam Vương ủy thác ám sát binh bộ thượng thư thì được bảy chục vạn lượng”. Chu Các Minh đột nhiên cười bảo: “Ngoại quản Thẩm Trường Tinh ủy thác giết ngự sử Âu Đại Bi, thuộc hạ đã mở giá tám chục vạn lượng”.

Công tôn Hoàng ‘ơ’ một tiếng, hỏi: ‘Thượng thư bảy chục vạn, ngự sử tám chục vạn, rốt cuộc là đã nói giá thượng thư quá ít hay nói giá ngự sử quá cao?’.

Chu Các Minh liền giải thích: “Chủ yếu là do đời trước của Thẩm Trường Tinh là Muối thương, bản thân lại buôn bán lớn, có khả năng ra số tiền này”.

“Loại người này có thể nâng giá thêm một chút”. Độc Cô Vô Địch mỉm cười, bảo: “Tóm lại, thu nhập của bốn môn cũng tăng không ít, nhưng đối với thủ pháp của Bạch Tướng Đường bốn tọa vẫn cảm thấy thất vọng”.

Vẻ mặt của Chu Các Minh liền thay đổi, vừa định phát biểu thì Độc Cô Vô Địch liền trầm mặt xuống, nói: “Vô Địch Môn của ta ngũ đường ngoại ngũ đường, một trăm ba mươi bảy phân đà, hơn sáu vạn người, kiếm được một ít bạc thì có lợi ích gì, sau này làm sao có thể mở rộng thế lực đến hai bên Đại Hà”.

Chu Các Minh cúi đầu xuống, Chiến Thiên Quân của Hắc Báo Đường liền đứng dậy nói: “Hắc Báo Đường đã làm một vụ buôn bán, có thể môn chủ sẽ hài lòng”.

Độc Cô Vô Địch liền bảo: “Nói...”.

“Một khoảng tiền muối của ba tỉnh được áp giải lên kinh, vì đường xá xa xôi, cộng với vận chuyển không tiện lợi nên toàn bộ đổi thành hoàng kim, tổng cộng mười tám vạn lượng giao cho tiêu cục Chấn Viễn áp giải. Tiêu cục Chấn Viễn thừa biết không đủ sức nên đã liên kết với mười hai tiêu cục lân cận, sự việc được Ngân Phong Đường biết được nên giao cho bốn đường phụ trách cướp đoạt, bốn đường theo dõi bảy dặm, dùng thuốc độc, mê hương, ám khí rồi phối hợp với thiên thời địa lợi, cuối cùng đã cướp được”.

“Hay, hay lắm!” Ánh mắt của Độc Cô Vô Địch chuyển sang Chu Các Minh, hỏi: “Đã kiểm nhận chưa?”.

“Đã kiểm nhận rồi, chỉ có mười sáu vạn hoàng kim”. Chu Các Minh liền đứng dậy đáp.

Chiến Thiên Quân liền nói: “Đây tin chắc là tin tức từ bên ngoài truyền có sai lệch, thuộc hạ và mọi người đều rất cẩn thận, tuyệt đối không mất mát vả lại mỗi xe chở hoàng kim đều được niêm phong, quay về đến đây mới tháo niêm phong ra”.

Độc Cô Vô Địch gật đầu, vẫy tay ra hiệu cho Chiến Thiên Quân ngồi xuống, bản thân lại đứng dậy, nhìn quanh, nói: “Mọi người đã vất vả cả năm, đã tốn không ít tâm tư, lát nữa ta sẽ luận công ban thưởng”.

Mọi người đều đa tạ.

Giọng nói của Độc Cô Vô Địch vừa trầm xuống rồi lại nói tiếp: “Còn đối với đệ tử Quản Trung Lưu của phái Nga Mi khiêu chiến với mười ba phân đà, giết hại một trăm ba mươi sáu đệ tử của chúng ta, món nợ này ta nhất định phải tính rõ”.

Công Tôn Hoàng nói: “Phái Nga Mi ra tay trước, dù chúng ta có hành động thì các môn phái khác cũng không dám nhúng tay vào”.

Đặng Quế của Kim Long Đường nói: “Nhưng Nhất Âm Đại Sư của phái Nga Mi võ công cao cường, kiếm thuật tuyệt đối không thua kém gì Thanh Tùng. Lạc Nhật kiếm pháp và Lương Nghị kiếm pháp vang danh thiên hạ”.

Công Tôn Hoàng lạnh lùng mỉm cười: “So với Diệt Tuyệt Thần Công của chúng ta thì đáng là gì”.

Độc Cô Vô Địch mỉm cười, bảo: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, có thể hiểu rõ lai lịch của đối thủ là một việc tốt, nhưng không biết...”.

Chiến Thiên Quân lại đứng dậy tâu: “Thuộc hạ biết được chút ít về phương diện này...”.

Độc Cô Vô Địch tỏ ra ngưỡng mộ nói: “Bổn tọa cũng biết người có nghiên cứu về võ công của các môn phái, vậy người hãy nói cho mọi người nghe thử”.

Chiến Thiên Quân mỉm cười nhìn mọi người, đáp: “Nhất Âm Đại Sư là trưởng môn của phái Nga Mi, không cần nói cũng biết người rất tinh về Lạc Nhật kiếm pháp nhưng đối với Kim Cương Thập Tam chương cũng đã hạ không ít công phu, và cả Thất Thập Nhị Lộ Phong Ma Quái tượng cũng vô cùng lợi hại!”.

Độc Cô Vô Địch liên tục gật đầu, đáp: “Chiến đường chủ nói không sai, Nhất Âm đại sư thân biết Nga Mi tam đại tuyệt kỹ, tuyệt đối không phải là những cao thủ thông thường, rất may bổn tọa trong lúc bế quan cũng sáng tạo được chiêu thức mới gọi là ‘Vô Địch Nhất Thế’ Ánh mắt liền đặt trên khuôn mặt của Chiến Thiên Quân, rồi bảo: “Bây giờ bổn tọa dùng Vô Địch Nhất Thế để so tài cùng người, để mọi người biết được sự biến hóa bên trong”.

Chiến Thiên Quân vừa lắc đầu định từ chối thì Độc Cô Vô Địch đã đến giữa phòng, đưa tay ra bảo: “Mọi!”.

Chiến Thiên Quân chỉ còn biết chấp nhận đi ra, bảo: “Môn chủ nhất định phải thủ hạ lưu tình”.

“Chưa đánh đã cầu xin, đây là đại kỵ của binh gia”. Độc Cô Vô Địch hít sâu vào.

Chiến Thiên Quân với vẻ mặt tuân theo, nói: “thuộc hạ đâu phải là đối thủ của môn chủ?”.

Độc Cô Vô Địch chỉ nói: “Mọi người nhìn kĩ!” thân người xoay vòng tiến lên phía trước, hai tay lật ngược, thay đổi ba thế liên tục!

Ba thế này không có gì đặc biệt, hai nắm tay của Chiến Thiên Quân lỏng ra, tiếp liền ba chương của Độc Cô Vô Địch.

Chiêu thế của Độc Cô Vô Địch vẫn chưa dứt, nhanh chóng biến đổi, sự biến đổi kỳ này trở nên kỳ lạ, lật một cái khóa lại cổ tay của Chiến Thiên Quân.

Vẻ mặt của Chiến Thiên Quân liền thay đổi bảo: “Vô Địch nhất thế của môn chủ đúng là tuyệt diệu!”.

Độc Cô Vô Địch không hề buông lỏng, đột nhiên cười đáp: “Đây không phải là Vô Địch nhất thế!”.

Nụ cười của người trở nên rất lạnh lùng, ánh mắt hình như đã kết thành hai khối băng, khi tiếp xúc với Chiến Thiên Quân liền khiến hắn có cảm giác sợ hãi.

Cũng trong lúc này đột nhiên Chiến Thiên Quân nghe được tiếng xương cốt vỡ nát, một cơn đau nhói từ cổ tay truyền lên tim!

Trong khoảnh khắc đó cổ tay của hắn đã hoàn toàn bị Độc Cô Vô Địch bóp nát.

“Môn chủ...”. vẻ mặt của hắn liền thay đổi.

“Đây cũng không phải là Vô Địch nhất thế”. Độc Cô Vô Địch lắc đầu, thân người chợt vươn dậy, hai tay tách ra buông lỏng cổ tay của Chiến Thiên Quân...

Đôi tay của Chiến Thiên Quân liền lỏng ra sau, không môn lộ ra, hai tay của Độc Cô Vô Địch liền chưởng mạnh vào ngực của hắn.

Chiến Thiên Quân liền bay xa bốn trượng, ra khỏi Tụ Thiên Đường, bay qua các bậc thang mà rơi xuống quảng trường.

Độc Cô Vô Địch thở nhẹ, thu hồi chưởng, bảo: “Đây mới là Vô Địch Nhất Thế!” quay người lại, từ từ đi về chỗ ngồi.

Người tỏ ra không hề xảy ra chuyện gì, uống một ngụm trà rồi nói: “Chiến Thiên Quân cấu kết với Bài Giáo, Chuẩn Hải Ban ý đồ bất quỷ, không biết rằng ta luôn chú ý đến hắn, đây chính là thư từ qua lại của hắn”. Thuận tay ném ra mười mấy bức thư ném xuống đất, bảo: “Tin rằng mọi người vẫn nhớ Chiến Thiên Quân xuất thân từ Bài Giáo, và bang chủ của Chuẩn Hải Ban Võ kỳ Dương xuất thân từ đệ tử Nga Mi nên Chiến Thiên Quân đối với võ công của Nhất Âm Đại Sư mới hiểu rõ từng chi tiết một”.

Mọi người mới ngộ ra, Độc Cô Vô Địch nói: “Võ quan áp giải hoàng kim Thẩm Đức Xương cùng tư thông với Chiến Thiên Quân nên tin tức của Chiến Thiên Quân mới linh thông như vậy, không tháo niêm phong ra là vì thừa biết bên trong là hoàng kim, còn về số tiền vốn là mười tám vạn lượng, thiếu mất hai vạn lượng là vì Thẩm Đức Xương và Chiến Thiên Quân mỗi người đã lấy mất một vạn lượng”.

Chu Các Minh thở dài: “Tri nhân tri diện bất tri tâm, môn chủ đối với hần ân trọng như núi, không ngờ hần lại làm ra những chuyện này”.

Độc Cô Vô Địch trầm giọng: “Ngày mai người tặng năm ngàn lượng bạc cho người nhà của Chiến Thiên Quân, rồi mời cao tăng đến siêu độ cho hần”.

“Dạ!” Chu Các Minh đáp một tiếng rồi lui xuống.

Vô Địch căn dặn Đặng Quế: “Đặng đường chủ, hãy chuẩn bị một bức thư thật khách khí, phi mã mang đến Nga Mi, hẹn Nhất Âm trong bảy ngày giao Quán Trung Lưu ra, nếu không bốn tọa sẽ đích thân lên Nga Mi lấy người”.

Từng từ từng chữ, thần sắc của Vô Địch trở nên tàn nhẫn, lạnh lùng mà có hạn.

Trước khi bế quan, y đã tỏ ra chuẩn bị tất cả nên vừa xuất quan thì nắm rõ từng việc trong lòng bàn tay, một người như thế không thể xem là không đáng sợ.

oOo

Trăng sáng, cách xa tây lầu, đêm dài chưa dứt nhưng cách ban mai đã không xa.

Trên tay có ly, trong ly có rượu, nhưng không phải ly rượu trong Tự Nghị Đường mà lúc này Vô Địch đang ngồi dưới một ngôi đình trong hậu viên.

Đối diện với người không ai khác chính là Công Tôn Hoằng.

Độc tử vô vị, Độc Cô Vô Địch lại tìm đến Công Tôn Hoằng không chỉ là tìm một người bạn cùng uống rượu mà vì người tin tưởng Công Tôn Hoằng, và xem y như con trai của mình.

Ba ly rượu uống vào, Vô Địch có chút cảm khái: “Thật không ngờ ta bế quan chưa đến hai năm đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện”.

“Năm nay đúng là xảy ra quá nhiều chuyện”.

“Cũng may, chỉ có Điều Tẩu bị hại, phân đà bị quấy rối, những việc khác cũng xem như thuận lợi”.

“Thầy đã quên chuyện con và sư muội bị nhốt ở Bắc Đẩu Thất Tinh Trận, tuy không chết nhưng sĩ diện chẳng còn đâu, đến giờ này khi nhắc đến chuyện này sư muội vẫn còn giận”.

“Chuyện này không cần để bụng, sẽ có một ngày ta nghĩ ra các phá trận, lúc đó con và Phụng nhi sẽ lên Vô Địch phá trận, giết họ không còn mảnh giáp”. Lời nói của Vô Địch vô cùng chắc chắn.

Công Tôn Hoàng vui mừng: “Sư muội mà biết được chắc chắn sẽ rất vui”.

Vô Địch bảo: “Con nhỏ này, đúng là ta đã nuông chiều nó quá”.

“Sư phụ, có một chuyện... con nghĩ hoài không hiểu...”.

“Chuyện gì?”.

“Khi chúng con bị nhốt ở Bắc Đẩu Thất Tinh trận vốn nghĩ sẽ chết chắc, nào ngờ tên Thanh Tùng đột nhiên hạ lệnh lui kiếm trận, thả chúng con xuống núi”.

Vô Địch trầm mặt xuống, đáp: “Có thể hấn cảm kích ta ba lần không giết hấn nên cố tình làm ra vẻ rộng lượng!” Lát sau, nói: “Nói chuyện khác, Phụng nhi hơn một năm nay như thế nào?”.

“Ngoại trừ tính tình hơi nóng nảy một chút thì chẳng có gì?”.

“Gần đây có chuyện gì khác xảy ra hay không?”.

Công Tôn Hoàng đáp: “Chủ nhân Long Phượng Cách ba bốn ngày trước không chịu ăn gì”.

“Đói đến hôm nay chẳng phải sẽ đói chết ư”. Vô Địch tỏ ra lo lắng.

“Sư phụ yên tâm, hôm qua người đã chịu ăn trở lại...”.

Chưa dứt lời, Vô Địch đột nhiên đứng dậy, đánh mạnh một bạt tai vào mặt của Công Tôn Hoàng. Công Tôn Hoàng không hề phòng bị, bị ăn một bạt tai liền ngạc nhiên, hỏi: “sư Phụ, sao thầy...”.

“Còn hỏi tại sao?” Vô Địch nổi giận: “Ta dặn con thế nào, tại sao con dám làm trái?”.

“Sư phụ, con làm sao dám làm trái lời...”.

“Còn chối cãi, nói thật đi, con cho ai vào Long Phượng Cách?”.

Công Tôn Hoàng không nói gì.

Vô Địch nhìn thẳng vào Công Tôn Hoàng quát: “Có phải là Phụng nhi không? Nói?”.

Công Tôn Hoàng tự nhiên lùi bước, Vô Địch tiến lên một bước, hỏi: “Có phải không?”.

Công Tôn Hoàng gật đầu, Vô Địch bảo: “Chuyện gì có thể giấu được ta, người ở Long Phượng Cách không chịu ăn uống, chỉ có Phụng nhi mới có thể thuyết phục ả”.

Công Tôn Hoàng liền quỳ xuống đất, Vô Địch không hề ngó ngang gì đến. Ánh mắt chuyển sang nhìn tây lâu, từ từ rơi vào trầm tư.

Đột nhiên bay người ra khỏi ngôi đình.

oOo

Ánh đèn vẫn sáng, người cũng tiêu tụy, gió từ cửa sổ thổi qua, cứng lạnh đôi tay của Thẩm Mạn Quân.

Bà không hề chú ý, hai tay cầm bức tranh của Thanh Tùng, hai mắt chẳng nhìn gì.

Ánh mắt của bà có lệ nhưng không rơi xuống, bà ngồi ở đó cũng không biết được bao lâu rồi.

Bên ngoài Long Phượng cách vẫn yên tĩnh, Vô Địch bay đến, nhẹ nhàng đáp xuống. Tuy y đứng ngoài nhìn Thẩm Mạn Quân nhưng bà ta không hề phát giác.

Hai nắm đấm của Vô Địch nắm chặt, cột nhà cũng trở thành màu trắng, hai mắt của người nhìn vào bức tranh của Thanh Tùng như đang rực cháy.

Người hít sâu vào, gân như sắp bộc phát, đột nhiên quay người rời khỏi.

Rời khỏi không lâu, đột nhiên dừng lại, trong phút chốc đó, khuôn mặt của người đột nhiên nhau lại, bỗng thét lên một tiếng, rồi chạy hướng về Long Phượng Cách.

Phá vỡ cánh cửa, đi vào, điên cuồng chạy về hướng Thẩm Mạn Quân.

Toàn thân của bà đều run rẩy, đứng dậy, tay phải hợp lại như đao, chuẩn bị đánh ra ngoài, đồng thời thốt lên: “Kẻ nào?”.

Chưa dứt lời, bà đã nhìn rõ kẻ đến chính là Vô Địch, tay phải liền hạ xuống.

Vô Địch đoạt lấy bức tranh hai tay xé tan nát bức tranh.

Thẩm Mạn Quân lạnh lùng nhìn người, không nhích động, cũng không ngăn cản.

Vô Địch với vẻ mặt nổi giận, dùng chân đạp dưới đồng giấy vụn, không nói lời nào.

- o O o -